

Szigeti Andor

HAJNALI JÓZANSÁG

Hajnal volt, a fák remegtek, halkán morajlott a tenger.
Auerbach a teraszon ült, írta a versét. A sokadikat. Sötét volt,
az öböl túloldalán villogtak az óriásdaruk fényei, ahol napközben
utat vágta a hegyoldalba a munkagépek és a kamionok.
Írta a versét, a sokadikat, vágta az utat.

A szőkésbarna hajú nőre gondolt, aki felkérte, hogy küldjön tanulmányt az
általa szerkesztett kötetbe, és mint kiderült, most épp Portugáliában nyaralt.
A barna hajú lányra gondolt, aki a tanítványa volt, és akivel nem feküdt le,
bár a lány, egy pillanatra legalábbis, örült volna neki. A meg nem kapott,
át nem ölelt nőkre gondolt, akik egy pillanatra legalábbis örültek volna, ha
átöleli őket.

Az írónőre gondolt, aki beleszeretett, és akivel megpróbált lefeküdni, ami
azonban technikailag a legjobb esetben is csak részsiker maradt a kízó
lelkiismeret-furdalás miatt (hogy más lelki szempontokról most ne is essék
szó). Az ötvenévnyi életére gondolt, amiből húszat a feleségével élt le, és arra,
hogy fog-e még valaha rajta kívül bárki mással lefeküdni. Hogy volna-e még
egyáltalán értelme.

Arra gondolt, hogy milyen lesz majd meghalni az ágyában a párnái közt, a feleségével az ágya szélén, miután elbúcsúzott a gyerekeiktől és a közösen leélt évtizedektől. Az úgynevezett életétől. A barátjára gondolt, akivel már nem tudott szót érteni, mert öregkorára meghibbant, és önmagát mániákusan ismételtető hülyévé vált, és a másik barátjára, aki kis híján belebolondult a kolléganőjével folytatott, éveken át tartó házasságon kívüli viszonyba.

A futásra gondolt a Hármashatár-hegyen és a Margit-szigeten, a Pilisben és az Ipoly-parton; a városban, ahol felnőtt, és ahol gyerekkorában az apjával futott; a kamaszkori futásokra a sportpályán, ahol epilepsziás rohamot kapott a barátja, akivel kettesben fociztak, és nem tudta, mit kellene tennie; és a későbbi, felnőttkori futásokra a megrendszabályozott, a várost soha el nem öntő, medrében fegyelmezetten csordogáló folyó partján, a gáton.

Vijjogtak a sirályok, hajnalodott.
Világosodott az ég alja a hegyek felett.
Bort ivott és nem prédikált vizet.
Nem volt miért.
Nem volt kinek.

Ült a magatehetetlen magányban, a rettenthetetlen rettegésben a pillanattól, amikor kiderül majd, hogy volt-e bármi értelme bárminek. A lisszaboni taxira gondolt, amivel visszament a repülőtérről az autókölcsönzőbe a fia ülészebben felejtett Kindle-jéért. Arra, hogy lesz-e majd egy taxi a végén, amivel visszamehet, ha valamit ő is az ülészebben felejt.

MEGOSZTOTT MUNKATEREK

Rockzenét hallgat, csőben sült zöldségeket eszik,
és pamutgombolyagokat gurít a helyismeretük gyarapítására
koncentráló, mit sem sejtő skandináv turisták lábai közé.
Himbálódzik az Isten ujján.

Marhapörköltet rendel kovászos uborkával.
Kornai Jánost olvas.
Kimegy a Szigetre futni három kört.
Összeveszik a kenyéradó gazdájával.

Alkot egy elméletet, kiviszi a fiát a Délibe.
Majdnem elüt egy szarvast.
Kicsit öregszik, de a korához képest jól tartja magát.
Túl sok sört iszik. Túl sok szánakozó pillantást vet a
környezetére.

Oké, de mi az az életmű, amin dolgozik?
Miért lenne pont emögött az ajtó mögött a megváltás?
Ki hackelte meg a teremtést, trollkodta szét
az élő adásban nyomon követhető, kollektív önmarcangolást?

Hát jó, jöjjenek akkor a szokásos gyanúsítottak.
A szóda, a szél és a futamidők.
Az elektromos meghajtású robogók és
az ergonomikus kialakítású, megosztott munkaterek.

A letisztult formavilágú, lecsupaszított asztalok.

Kér egy felest.
Kér egy őszinte megbánást.
Kitolják a vágányról a szerelvényt.